



EMRAH SERBES • Memnun Kalırsın

EMRAH SERBES 1981 Yalova doğumlu. Akdeniz Üniversitesi Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik Yüksekokulu'yla Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü yarım bıraktı, Dil ve Tarih-Cografya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. Öğrencilik yıllarında *BirGün* gazetesi için söyleşiler kaleme aldı, *Radikal 2* için tiyatro eleştirileri yazdı, *Hayvan* dergisinin Ankara muhabirliğini yaptı. Kitapları: *Her Temas İz Bırakır* (roman, 2006), *Son Hafriyat* (roman, 2008), *Erken Kaybedenler* (hikâye, 2009), *Hikâyem Paramparça* (seçki, 2012), *Deliduman* (roman, 2014), *Müptezeller* (roman, 2016), *Çekiç ve Gül* (hikâye, 2022).

İletişim Yayınları 3273 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 582

ISBN-13: 978-975-05-3475-1

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Tamlı Bora

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Taylan Kurtuluş

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EMRAH SERBES

Memnun Kalırsın



iletişim

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1

Şahsi Hikâyeler 7

Memnun Kalırsın 9

Şampiyon Otel 19

Yalnız Kurtlarla Dans 29

Şeker'in Kısa Hayat Hikâyesi 47

Arabası Bile Vardı Coşkun'un 61

Bozar mı Dediler Gardeş 67

Baba Sadi ve İtler 73

BÖLÜM 2

Çürüme Hikâyeleri 87

Seyirci 89

Dilsiz 107

Klimacılar 129

BÖLÜM 3

***Olağan Hikâyeler** 149*

Peron 17 151

Son İstasyon 167

Altın Diş 181

Mavi Adam 195

ÖKUT İstanbul 213

BÖLÜM 1

Şahsi Hikâyeler

Memnun Kalırsın

Tarlabası'nda Ünyeli Ayhan'ın Yeri vardı bulvara bakan, onun yanındaki yarı karanlık sokaktan girdim. Yirmi otuz adım aşağıda sol tarafta, camında kırmızı simli çıkartmalarla “Bira 4 Lira” yazan müzikhole gidecektim, adı neydi unuttum şimdi, Pandora diyesim geliyor ama değil. Ne önemi var ki zaten artık, oraları dümdüz ettiler.

Mekân o kadar dardı ki sahnede sadece solist durabiliyordu. Saz ekibi sahnenin paralelindeki aynanın önüne dizilmişti. Orta masalardan birindeki sandalyeye yan oturup sırtımı çürümüş döşemeye yasladım. Tezgâhın arkasında sakalını kaşıyan garsondan bira istedim. Asma kata çıkan merdivenin altında iki kapılı bir buzdolabı duruyordu kirli beyaz, onun buzluğundan çıkarıp getirdi. İçeride benden başka bir müşteri daha vardı, o da çaprazımdaki masanın üstünde ellerini kavuşturmuş uyukluyordu, başı öne düşer gibi olduğunda hemen doğruluyordu, büyük bir mücadele veriyordu bunun için. O zamanlar para paraydı, terso kaldıysan 4 liraya bira söyleyip biraz oyalanabiliyordun böyle yerlerde.

Camın kenarında da bir kadın oturuyordu, ona baktım profilden. Dirseğini masaya yaslamış, sol elini boynuna atmış, dalgın gözlerle, sokaktan tek tük geçenleri izliyordu. Burnu hafif kemerliydi, saçlarını sıkı sıkı atkuyruğu yapmıştı. Çok kısa sayılmayacak kırmızı bir etek giymişti, şeffaf çorap vardı altında, bacak bacak üstüne atmıştı, üstteki bacağı dizinin bir karış üstüne kadar açılmıştı. Göğüsleri siyah bluzunu haddinden fazla geriyordu. Yaşı yirmi beş de olabilir di kırk da, o ışıpta, o müzikte, o kafayla, bilemezsin. Sigarasını metal küllüğe bastırdı, elini boynundan ayırmadan bana döndü, siyah gözleri berrak, yüzü sakindi, bıkkın bir ifadeyle gülümsedi. Başımı öne eğdim, işaretparmağımla bira şişesinin üstündeki su damlacıklarını aldım. Sessizce anlaştık böylece, kadın yola döndü, ben saz ekibine. Darbukacı kendini öyle bir kaptırmıştı ki elleriyle değil de kafasıyla çalıyormuş gibiydi.

İhtiyar bir kadın girdi o ara içeri sendeleyerek, karşımdaki masaya oturup çantasını küt diye koydu üstüne. Uykulayan adama baktı, bana baktı, sonra cam kenarında oturan kadına döndü, gözleri kinle parladı onu görünce. Kalktı, bana yürüdü kös kös, karşımda durdu. Seksen yaşlarında vardı. Belki de doksan, yüz bile olabilir. En iyimser gözle, istediğim kadar zorlasam, yetmiş diyemezdim. Güç duyulur bir sesle, “Oturabilir miyim?” diye sordu. Elimin içiyle karşımdaki sandalyeyi işaret ettim, oturdu. Kestane kızılına boyadığı saçları tel tel dökülmüştü, pembemsi kafa derisi gözüküyordu aralarından. Makyaj yapmıştı ama makyaj yapmış bir kadından ziyade yüzünü rastgele boyamış bir çocuğa benziyordu. Ya da çağdaş bir sanat eserine, karşısına geçip şarap içilecek türden antin kuntin bir şeye.

“Çok affedersin ağbicum,” dedi. “Bir sigaramı alabilir miyim?”

Camel paketine iki parmağımla vurup uzattım, sigarayı

pul pul dökülmüş, morumsu dudaklarına koyunca yaktım, paketi ortaya bıraktım.

“Çok affedersin ağbicim. Çok affedersin. Bana bir bira söyleyebilir misin?”

Garsona el ettim, birayı getirdi. Şişeleri vurduk, birasını yudumlararken incecik boynundaki buruşuk gırtlaklığı inip çıkıyor, beni süzüyordu arada. Daha ne isteyebilirim diye düşündüğünü okuyabiliyordum gözlerinden.

“Çok affedersin ağbicim. Çok affedersin. Bana bir yirmi lira verebilir misin? Borç ama bak. Borç olarak istiyorum. Otele vereceğim.”

“Yok,” dedim.

Titrek ellerini sıkıntıyla ovuşturdu, cam kenarındaki kadına döndü birden, tenekemsi sesiyle, “Ne bakıyorsun lan?” diye bağırdı. Kadının baktığı falan yoktu halbuki. Tekrar bana döndü, “Şimdiki orospular ellerinde erkek tutmasını bilmiyorlar ağbicim,” dedi. “Mesela bu orospu, kendini sattığı paraları topladı, memelerini yaptırdı.” Tekrar kadına döndü, sağ elini ileri geri sallarken “Memelerini yaptırdın da ne oldu!” diye bağırdı. “Gene elinde erkek tutamıyorsun.”

Kahkaha atmaya çalıştı, öksürük nöbetine tutulunca yarım kaldı, eğildi, iki elini masaya yaslayıp bana baktı can çekişir gibi. Kalkıp sırtına mı vursam su mu getirsem bilemedim, garsona el ettim, hiç orali olmadı. Öksürük nöbeti geçerken gülümsemeye çalıştı, çok daha berbat gözükte gülümseyince. Elini göğsüne bastırıp biradan bir yudum aldı, büyükçe bir yudum daha aldı sonra. Bir gözü cam kenarındaki kadındaydı sürekli, ondan bütün benliğiyle nefret ediyordu. Hayatında ters giden her şeyin sorumlusunun cam kenarında oturan o kadın olduğuna inanmıştı bir kere. Sefaletten toz bezine dönmüş suratının, sarkmış yanaklarının, alnındaki siyah lekelerin, yolunmuş gibi duran saçlarının,

metrobüs camına yapışık gitmekten ezilmiş burnunun, soğuktan donmuş götünün, yok sayılmaktan körelmiş vicdanının, parasızlıktan kırılmış gururunun, çektiği bütün acıların ve bitmek bilmeyen yalnızlığının sorumlusu cam kenarında iş bekleyen o genç kadını ona göre. Hiç kimse vazgeçiremezdi onu bu inançtan.

“Çok affedersin ağbicim,” dedi. “Çok affedersin. Bana bir on lira verebilir misin o zaman?”

Eski bir arkadaşımın evinde kalıyordum o ara, Beşiktaş Şair Nedim’de, Komagene’nin beşinci katında, “Senden kira almam, elektrikle suyu öde yeter,” demişti. Elektrikle suyu içiyordum o akşam. Can sıkıcı hadiselerin birbirini kovladığı bir gündü. Ama konumuz bu değil şimdi. Cüzdanımı çıkarıp on lirayı uzattım. Parayı aldı, iki elinin işaret ve başparmakları arasında tuttu, cam kenarındaki kadına sallayıp “Sen orada hâlâ amını yellendir,” diye bağırdı çatlak sesiyle. “Amını yellendir sen orada hâlâ!”

Garson masaya geldi, ihtiyar kadının kulağına eğilip bir şeyler söyledi. İhtiyar kadın elinin dışını garsona sallayıp “Siktir lan,” dedi. Sonra asma katın kenarındaki siyah camlı bölmeye baktı, orası ya locaydı ya müdüriyetti ya da ikisi birden, emin değildim. Bana döndü yine, damarları çıkmış, şiş şiş olmuş elini elimin üstüne koydu. Yüzükparmağı ortasından kesikti.

“Otele geçelim istersen ağbicim,” dedi. “Böyle gözükteğüme bakma. Memnun kalırsın. Elli liraya memnun kalırsın.”

İhtiyar kadına baktım, abla mı desem teyze mi desem bilemedim, “Yok,” dedim. “Sağ ol.”

Bir bira daha söyledim, saz ekibi programı bitirdi. Öyle sessiz oturduk biraz. Gözlerini camın kenarındaki kadına dikti yine. Camın kenarındaki kadın kendisine bakıldığını biliyordu ama gözlerini sokaktan ayırmıyordu. İhtiyar kadın kudurmuş bir öfkeyle bakıyordu ona, öfkesinin içinde bü-

yülenmiş gibiydi, alamıyordu gözlerini o kadından, “Mesela bu orospunun,” dedi ıslığı andıran bir fısıltıyla, “babası piyizden tumarhaneye yattı. Bu da kardeşine bakmak için kendini satmaya başladı. Sattı da ne oldu, kardeşi büyüdü bunun gırtlığını kesti. Gırtlığını kesti de gene ölmedi dokuz canlı kancık!” Yumruğunu kadına sallayıp “Çocuk haklı!” diye bağırdı. “Kim ablasının orospuluğunu çeker. Kim çeker lan ablasının orospuluğunu!”

Cam kenarındaki kadın zarif parmaklarıyla ince bir sigara yaktı. Herhangi bir duygu belirtisi yoktu yüzünde, hiç öyle bir muhabbet yokmuş gibi davranıyordu. Garson gelip ihtiyar kadının etleri sarkık kolundan tutmak istedi, kolunu kurtardı, yukarı döndü, siyah camlı bölmeye yumruğunu sallayıp “Sen bana karışamazsın!” diye bağırdı. Bana dönüp elini bileğimin üstüne koydu sonra. Bir sır verecekmiş gibi yaklaştı, “İstersen otele geçelim ağbicum,” dedi. “Böyle gözüktüğüme bakma. Arkadan girersin memnun kalırsın. Kırk liraya memnun kalırsın.”

Öyle baktım biraz. Seksen yaşındaki kadın bileğimi kavramış pençe gibi, “Arkadan girersin memnun kalırsın,” diyor. Umutla bakıyor sonra, kabul etsem sevinecek. Sefalet hikâyelerinden sadece birisi bu, en kötüsü bile değil. Anlatmayayım diyorum, görmeyeyim diyorum, susayım diyorum, unutayım diyorum, olmuyor. Böyle görünmez bir cin boğazıma yapışıyor geceleri, nefesimi kesiyor. Tutuyor sonra sıcak ütüyü, basıyor kafama, beynimi yakıyor. Elim kolum titriyor, camı çerçeveyi indirecek gibi oluyorum.

Elimi masadan çekip cebime koydum. İhtiyar kadın dudaklarını büktü, ağlayacak gibi oldu, çocuk gibi oldu, ezilip büzüldü, kederlendi, kırıldı, küstü bana. Yazmasaydım deli olacaktım da değil, işte bunları yaza yaza delirdim ben. Yazmasaydım akıllanırdım belki.

Garsondan hesabı istedim. Ben hesabı isteyince iyice ça-

resiz, dehşetli bir anlatıma büründü yüzü, cam kenarındaki kadına saldıracakmış gibi bakmaya başladı burnundan soluyarak, “Mesela bu orospu,” diye bağırdı, “geçen sene kendini sattığı paraları biriktirdi, bilgisayarlı muhasebe kursuna gitti.” Ayağa kalkıp kadına doğru bir iki adım attı, yumruğunu sıktı, “Kursa gittin de ne oldu?” diye bağırdı. “Gene orospu kaldın. Seni kim muhasebeci yapsın lan! Orospuysan orospuluğunu yap orospu!”

Cam kenarındaki kadın döndü, içeri girdiğinden beri ilk defa bakıyordu ihtiyar kadına. Sımsıkı kapattığı dudakları birbirine dikilmiş gibi duruyordu, gözlerinde belli belirsiz yaşlar parlamıştı, dişlerini sıkmış, tutuyordu kendini. Bakışları sert değildi, düşmanca da değildi, yenikti sadece. Yılların yenilgisi, çabaladıkça daha beter batanların bakışı. Elini boynundan çekti, buruş buruş bir yara izi vardı boynunda, eski bir kitaptaki diğerlerinden daha solgun sayfa gibi. Tekrar yola döndü, titreyen elleriyle bir sigara daha yaktı.

Asma kat merdivenin tepesinde bir adam belirdi o anda, kahverengi, deri ceket vardı üstünde, tıknaz, kalın enseli, çakır gözlüydü, “Ben sana bir daha buraya gelmeyeceksin demedim mi lan!” diye bağırdı.

Ihtiyar kadın yukarı baktı, elinin dışını sallayıp “Sen bana karışamazsın,” dedi. Merdivenin tepesindeki herif tanguir tungur indi aşağı, iki parmağının arasında sıkıldığı demir anahtarlıkla ihtiyar kadının kafasına vurdu, “Siktir git lan!” dedi.

Ihtiyar kadın iki adım geriledi, alnını tuttu, gözbebekleri dehşetle açılmıştı, her türlü rezaleti çıkarmaya hazır bir ifade vardı yüzünde, “Sen siktir lan!” dedi. “Sen beni bu orospularla mı karıştırdın lan! Beni İstanbul Emniyet Müdürü sikti. Sen kimsin! Sana ne oluyor!”

Kalın enseli adam, ihtiyar kadını saçlarından tuttu, yerde

sürükleyerek dükkânın önüne götürdü, kaldırımdaki arabanın kaportasına yatırıp “Geberteceğim lan seni,” diye tokatlamaya başladı. “Bu gece elimde kalacaksın lan!”

Cam kenarındaki genç kadın dükkânın önüne koştu, elinde ihtiyar kadının çantası vardı, arabanın yanında zıplayıp duruyor, “Yapma Osman Ağbi,” diye bağıyordu.

“Sen karışma lan orospu!” diyerek bir tokat attı ona, kadın yolun ortasına düştü. Tıknaz adam kaçmaya çalışsan ihtiyar kadını saçından tutup tekrar yatırdı arabanın üstüne, bir eliyle boğazını sıkıp diğer eliyle tokatlamaya devam etti, ihtiyar kadının gözleri acıyla açılmıştı, bağırıyordu ama sesi çıkmıyordu, ağzından kanlı salyalar akıyordu. Gittim adamı dirseğinden tuttum, “Ağbi,” dedim. “Yazıktır. Öldüreceksin kadını.”

Adam birden bana döndü, gözlerinde şaşkınlık ve öfke vardı, ellerini birini boğmaya hazırlanıyormuş gibi açmıştı, “Sen kimsin lan!” dedi. “Sen ne ayaksın lan!”

Ağzıma bir yumruk attı, “Sen kimsin lan!” diye bağırdı tekrar. Yakamdan tuttu, yandaki dükkânın kepengine çarptı, kepengin sesi bütün sokakta çınladı, tekrar çarptı kepenge. Birahänenin garsonu geldi o ara, ayakkabısının burnuyla kavalkemiğime bir tekme attı, acıyı beynime kadar hissettim. Daha önce ortalarda görmediğim, kavgaya sevinçle koşan zayıf bir adam da geldi, öbür yandan kulağıma bir yumruk attı elinin içiyle. Kulağım zonkladı, gözlerim karardı, yakamdan tutamı bulanık görüyordum, kalbim hızla çarpıyordu, “Ağbi,” dedim soluk soluğa. “Ben Ankara’dan yeni geldim. Sizin buraların şeklini bilmiyorum, kusura bakmayın. Bir yanlışım olduysa kusura bakmayın.”

“Ne ayaksın lan sen! Senin olayın ne lan!”

“Olayım bir şey değil ağbi.”

“Ne iş yapıyorsun sen?”

“Yazıyorum.”